Ч. 250 Неділя 5 (18) падолиста 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Замах на цісаря Вільгельма II. — Положенє в Хіні).

На вічу Селяньскої Ради в Долині дня 12 с. м. виступив з своєю кандидатурою з IV. куриї радник судовий Грабовеньский а о. Ґурґула з Чолган сказав, що провінция не потребує оглядати ся на якусь там консолідацию і не може ставити кандидатури п. Романчука лиш п. Антоневича. Остаточно о. Ґурґула поставив проєкт, щоби приняти кандидатуру дра Коса в V. куриї, а в IV. куриї „тимчасом“ кандидатуру п. Грабовеньского. — В куриї міст Ряшів Ярослав поставлено кандидатуру Августа Соколовского.

Вчера в полудне приїхав цісар Вільгельм до Вроцлава, щоби оглянути нову касарню кирасиєрів. На двірци сів цісар з кн. Майнінґеньским до повоза і удав ся до міста. По дорозі на розі одної улиці, де стояло богато публики, кинула в цісарский поїзд якась женщина сокирою. Сокира перелетіла через поїзд і упала на землю не зробивши ніякої шкоди. Зібрана публика кинула ся сейчас на ту женщину і віддала єї в руки поліциї. Приведена на поліцию зізнала она, що називає ся Сельма Шнапке. З дальшого слідства показало ся, що Шнапке хора на умі. Вість про замах викликала в Берлині і в цілій Німеччині велике занепокоєнє В Берлині до півної ночи ходили товпи публики улицями і читали надзвичайні додатки часописий. Безпосередно по замаху на цісаря заалярмовано цілу вроцлавску залогу. Войско утворило шпалір від площи кн. Фридриха до зелізничого двірця. Цісар вертав з касарні до двірця хмурний і не відповідав цілком на поздоровленя — Провиновницю доносять, що она походить з Вроцлава, має 41 літ і мешкала на однім з передмість міста. Оповідають, що она від якогось часу була в слідстві за обиду урядника. Сама она зізнала, що мала намір убити цісаря і була би то зробила, але кн Майнінґеньский перешкодив їй в тім. Сокиру купила вчера рано. З єї відповідий пересьвідчено ся, що она божевільна. — Президент Лєбе одержав вечером телеґраму о замаху вислав до цісаря Вільгельма телеґраму з желанними з причини, що замах не удав ся.

В справі хіньскій згода між союзними державами рве ся. Именно Америка має бути невдоволена з поведеня Німеччини і взагалі з предложених Хіні услівій до переговорів. Президент Мек Кінлі надумує ся, чи не уступити із спільної акциї. Американьский амбасадор одержав порученє, щоби не прилучав ся до предложеня европейских держав, бо державний уряд в Вашінґтоні укладає більше умірену проґраму. Найбільше не подобає ся Америці намірене Німеччиною збурене гробів хіньских цісарів, бо показує ся чим раз виразнійше, що Німеччина не хоче мира. Також поведенє Анґлії дуже підозріне Ґр. Вальдерзе висилає заєдно виправи в глубину краю, аби розярити населенє. Треба лиш одного знаку хіньского двора, а ворохобня повторить ся з нечуваною силою. Так само і Росия дивить ся з підозрінєм на роботу Німеччини і Анґлії в Хіні.

Новинки.

Львів дня 17-го падолиста 1900.

— **Преосьв митрополит-номінат** гр. Шептицкий переїхав вчера в ночи через Львів в повороті до Станиславова.

— **Нові будинки для середних шкіл у Львові.** Міністерство просьвіти в порозуміню з краєвою радою шкільною має порішити, що будинок для поміщеня V-ої ґимназиї має ставути при ул. Ґефмана на Личаківскім передмістю, а для рускої ґімназиї при площи сьв. Юра. Будинок для учительскої семинариї мужескої мають поставити при ул. Мохнацкого коло цитаделї.

— **Незатверджене завіщаня.** Суд цивільний в Одесі відмовив затверджения завіщаня закордонованої Володкевичевої, котра записала 160 000 рублів на два монастирі. Відмова опирає ся на тій основі, що записані суми мають бути виплачені таким институциям, котрі лежать поза границями російскої держави.

— **Огні.** Дня 4 падолиста о 12 год. з полудня вибухнув огонь в хаті Григория Демянчука в Підлїсю коло Грималова і знищив хату і стайню єго, а відтак хати Куби Кавки і Яська Хріна

З давних часів.

(З ческого — З. Вінтера.)

(Конець).

Коли прогомоніли дзвони на вечірню, не пробовав вже бурмістр гнати людий до церкви а навіть сам отець декан відправляв нині вечірню скорше як звичайно, і лише в присутности старих баб і знемощілих старців, для котрих видовище на ринку було безбожною пустотою, якої они в молодім віці булиб не допустили ся.

Перед кінцем вечірні випроваджено на ринок коні, оба цілком прибрані і готові до борби. Збруя на них була богата і блискуча як нова. Упняті на припоні, стригли они неспокійно ушима.

Зараз по вечірни вийшли всі панове лавники, цісарский судия і найстарші та найзнатнїші в громаді, між ними отець Дорнічки і кількох знатних панів сусідів на підвисшену трибуну, сурмач і добош перестали гудіти, і судовий возьний з двома воєками, всї в хороших одежах, оповістив торжественно і голосно що „два честні челядники визвали себе до публичної борби, аби в той спосіб полагодити свій спір о одну поважану панну. Нехайже їм ніхто в тім їх намірі не перешкаджає, бо инакше буде покараний міскою зверхностию. — Дорнічка тимчасом приглядалась тому всему з малого віконця, але держала себе з далека, і не показувала ся, немов би встидалась.

Коли возьний обійшов площу, розпочали сурмач і добош знов свою верескливу музику, проходжуючись попри поруче довкола ринку.

Тимчасом впроваджено вже й обох борців до середини. Они наділи на себе панцирі і шеломи, і так хорошо виглядали як правдиві лицарі Обом було дуже до лиця в тім уборі. Навіть марний Юрко, гончарский челядник, видавав ся більший і дужий як звичайно, коли ліпив горнці або кафлї.

Оба молодці приступили на даний знак до трибуни, звідки бурмістр виголосив до них хорошу промову, аби, задержуючи приязнь між собою, уважали також за честь, і не перехитрувати один другого, старали ся побороти противника в честній борбі силою і хоробростию. При кінци візвав їх, аби на знак згоди подали собі з щирого серця руки.

Оба молодці стиснули собі руки і приступили кождий до свого коня. Повсідавши на кони, почали поволи обїздити площу довкола, то побіч себе, то один за другим Вкінци задержав ся коваль при домі Вокурки, а гончар коло воріт. В тих обох місцях лежали малі купки деревляних, добре окованих спис з тупими вістрями. Бо розходило ся не о житє, лише о то, хто другого звалить з коня аж до зраненя, і кілько разів то єму удає ь ся.

Сусіди, що держали то з одною, то з другою стороною, увійшли всї до середини поза поруче Оба молодці поводили ся дуже весело, може аби собі додати відваги: посвистували собі тихо, і деколи один або другий легко гойкнув.

Юрко ударив долішним кінцем своєї списи о камінь так, що аж заблищало, а коваль, що то бачив, так і собі грянув зелізом по камени, що аж іскри посипали ся.

З трибуни бурмістра дано знак. Розпочала ся борба. Коло дому цісарского судиї ударили на себе списами. Щось сильно затріщало і гончар захитав ся та упав назад з коня. Але зараз сів, зірвав ся на рівні ноги і підбіг до коня. Також і коваль захитав ся, але удержав ся в сідлї. Сусїди прибігли до Юрка та стали єго оглядати, чи не зробив собі чого. І з другої сторони наспіла поміч. Але коли Юрко вхопив з жаром знов за спису, пізнали всї, що він не потерпів ніякої ушкоди, і дозволили дальше бороти ся.

Юрко обернув ся скоро і вискочив на свого коня. Оба противники поїхали знов на свої місця. Коваль потряс відважно своєю списою і ждав на знак. Юрко стояв спокійно. Один з сусідів сказав до него милосердно:

— Бідний хлопче, нехай тобі Бог помагає.

— Ой брате, мені здає ся що дістанеш знову добру научку. Збери всї твої сили, аби тебе дівчина не покинула.

Що пробивало ся при тих словах на лици Юрка, не можна сказати, бо шеломи були закриті Коли єму подали нову спису вхопив єї з жаром.

Дано знак до нової борби. — Знов пігнали оба напротив себе як вітер, пісок з під кіньских копит високо розсипав ся — новий

а також і лісничівку власність Є. Екс. гр. Пінїньского. Загальна шкода около 2000 корон. — Дня 16 жовтня вибухнув огонь, здаєсь в наслїдок неосторожности дїтий, на обійстю господаря Семена Балащука в Блюдниках і знищив стайню та стіг збіжа. Шкода необезпечена около 1500 корон. — Дня 2 с. м. о 1 год. в ночи вибухнув огонь в стайни Миколи Гоя в Михайлівцї повіта підгаєцкого. Згоріла стайня і стіжок збіжа, а огонь перекинув ся на хати Лаврентия Остеркевича та Івана Фігля і знищив їх хати разом з будинками господарскими і запасами збіжа. — Шкода обезпечена у Гоя виносить около 3000, у Остеркевича 1000 а у Фігля 800 корон. Огонь імовірно підложено, а підозріного о підложене арештувала жандармерия і відставила до ц. к. суду повітового в Підгайцях.

— **Нещаслива пригода.** Дня 5 с. м. в ломах каміня в Слобідцї Струсівскій засипала земля Осипа Гречуха і Панька Галандія. Перший згинув на місци, а другий єсть тяжко ранений.

— **На касу смерти** засудив трибунал судиїв присяжних в Перемишли селянина Матвія Циприяньского за братоубийство. Циприяньский в наслїдок спору о ґрунт зарізав косою рідного брата Гаврилка, а его жінку Євку тяжко покалїчив.

— **З нужди.** Що живуть на сьвітї крайні визискувачі, без совісти і чести, най послужить як доказ отся подія: Перед віденьским судом рішалась оногди справа убогої швачки Олени Г. за спроневірене. Бідна женщина, котрої муж лежав смертельно недужий, заробляла денно 30 кр. за обрублене 120 хусток в кравецкій робітни Лязаря. Та праця пожерала їй цїлий день від вчасного ранка до пізної ночи, але робила без упину, щоби виживити себе і мужа. Нараз одного дня властитель робітнї знизив їй денну заплату, бо замість 3 кр. за 12 хусток, обіцяв платити лише два кр. А треба замітити, що нитки купувала швачка за свої гроші. Не було ради, пристала, але просила свого „добродія“ о 30 кр завдатку. Відказав. З розпуки О. Г. занесла кількадесять хусток до заставничого заведеня і одержала 5 корон. Найшли ся і ліки для хорого мужа і тепла страва, але вість про спроневірене дійшла до Лязаря. Він обжалував єї перед судом. На сьвідків покликано між иншими сторожів дому, де мешкала О. Г. і від них дізнано ся про крайну нужду родини швачки. Присутних в суді тронула ся подія; зложили 5 корон і 10 кр. проценту, щоби віддати їх за застав, а бідний женщинї дарував один з адвокатів 20 корон. Олену Г. засудив судия на 12 годин домашного арешту, а Лязар заплатив їй решту зарібку в квотї 2 корон і вимовив місце у своїй робітни.

— **Обікража церкви.** В ночи з дня 6 на 7 падолиста с. р. дістали ся через вікно невислїджені доси злодії до церкви в Синькові, розбили там касу братства церковного і забрали з собою 855 корон в готівцї. Місцева жандармерия кинула ся за злочинцями, але викрила лиш слїди, що злодії перебрали ся через Днїстер на Буковину. Слїдство судове веде ся.

— **Самоубийства.** В Шумлянах, повіта підгаєцкого, відобрав собі житє через повішене на дверох стайнї Гринь Македоньский, а то із сорому, що жонатий, мав любовні зноси ни з дївчиною. — Василь Каблуцкий з Княгинич, повіта рогатиньского, літ 51, відобрав собі житє через утоплене в рицї, а причиною того мала бути невилїчима хороба. — В ночи на 5 с. м. кинула ся в Поморянах хора на умі 60-лїтна селянка Францішка Бас до керницї і там згинула на місци. Підозріне убийство виключене.

— **Затроєне 400 осіб.** В Смольнєвськім інститутї в Петербурзї занедужало аж 400 дївчать, а ознаки хороби були такі як би від затроєня. Дївчата діставали сильної блювоти і корчів, а десять учениць особливо тяжко занедужало, бо дістали ще й пораженя проводів віддихових. Слїдство виказало, що дївчата занедужали від якихсь тісточок, котрі дано їм по обідї на закуску, а котрих доставив петербурский цукорник. Він міг однакож лиш тілько сказати, що до цукру на тісточка додав карміну. Дальше слїдство показало, що то відправлений помічник цукорника так хотів зімстити ся на нїм, і домішав до тіста аршенїку. Злочинця арештовано.

— **Цигани вкрали дитину.** Через Зосенгайм, коло Вісбадену, переїздила оними днями громада циганів на вісьмох возах. Під ту пору бавила ся коло улицї трилїтна дитина, а цигани вхопили єї так борзо, що нїхто того не спостеріг, і сховали на возі в скринку, а скринку чим борше запакували в солому. Але на щастє родичі якось борзо спостерегли ся, що дитина десь пропала, та догадали ся, що то мабуть цигани єї вхопили, і дали знати до жандармерії. Тимчасом цигани перейшли вже були через ріку Майн, і були би щезли, але люди і жандарми їх здогонили. Проводир циганів удав дуже здивованого, що нїби то его підозрівають о крадіж дитини, і не хотів дати зревідувати вози. Коли однакож зроблено ревізию силоміць, знайдено дитину в скринцї в соломі.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і виховане.

Ради господарскі.

☞ **Кождий образований господар повинен знати ся не лиш на всій роботі господарскій, але також і на господарцї народній або т. зв. національній економії.** Длятого читайте пильно і уважно все, що відносить ся до господарки народної.

— Рента ґрунтова і рентові посілости ґрунтові (I). Що то єсть рента? Слово „рента“ єсть французке: rente; по італїяньски каже ся: rendita, а оба тї слова походять від латиньского reddere, що значить „віддавати“. Словом „рентою“ називаємо взагалї кождий дохід, який дає комусь его майно тогди, коли він сам особисто не працює і не вкладає своєї роботи. Жити з ренти значить длятого: жити з доходу свого майна а не працювати на той дохід; того хто так жиє, називаємо „рентиєром“. Коли же хтось мавби якийсь

удар — щось тріснуло. Юрко ударив коваля в самі груди з такою силою, що той підскочив в гору, подав ся назад ід поручу і повалив ся з коня плечима до землї. Юрко сидів твердо в сїдлї — із списа лишив ся в его руцї лиш малий відламок. Коваль лежав на піску і не рушив ся аж надбігли до него сусїди, що держали его сторону. Сейчас здоймили з него оружиє і міский лїкар оглянув его ребра, горло, голову і руки. По короткій хвили прийшов коваль знов до себе.

Лїкар напхав єму повну губу кминку і цинамону, так що він мусів віджити. Але на ноги не міг встати, був неспосібний до дальшої битви. Видко що в наслїдок тяжкого упадку ушкодив собі ногу. Чотирох мужчин винесло его з місця борби, а Юрко гончарский челядник одержав після лицарского звичаю нагороду.

Старий отець Дорнічки встав з свого місця, війшов на долину і похвалив Юрка та подав єму руку. Видко було по нїм, що він молодця радби мати зятем.

V.

Очевидець того поєдинку, лїтописець з Люн, котрого знаменита лїтопись переховує ся тепер в ґрафськім архиві в Дуксї, написав о тій подїї що слїдує:

„В тім самім 1606 роцї в першу недїлю посту Матій Калина з Пляниць, коваль, челядник у Ґреґорія Грубого і Юрий Чермак з Штабу, гончар, челядник у вдови Кочички, сусїдки на великім передмістю, напротив жатецкої брами, бороли ся з собою на конях на ринку. В першій стрічи пустив гончар від воріт, а коваль від дому небіжчика Юрия Вокурки; стрітили ся разом перед домом Є. Ціс. Мил. судиї Юрия Дедека з Волкова і тут висадив насамперед коваль гончаря із сїдла, не зробивши єму нарочім нїякої шкоди і коваль сам також бунбя упав, однако єму помогли. При другій стрічи звалив гончар коваля так як належить з великою відвагою. За кождим з них тримало по трийцять міщан. Бороли ся о одну дївчину. Коваль визвав гончаря і був великий і сильний, гончар же малий і сухий. Коваль був побіджений — але остаточно дістав дївчину — така коваль“.

Ах Дорнічко, ти таки була женщиною!

ПРИГОДА В ПОДОРОЖИ.

(З англійского. — Вілїяма Гарнлея.)

Нудний клюбовий вечер. Джентельмени гризли свої циґара, позївали і заєдно дивили ся на великий стїнний годинник в надії, що прецї може той час скорше мине. Більярд спочивав, карт нїхто не діткнув ся. Правдива американьска нудьга в найпершім клюбі Сан Франціска!

— Ну, Черлї — відозвав ся нараз один з молодих людий — оповідж твою пригоду на зелїзници при стациї Куплер.

— Ей, шкода часу — відворкнув Черлї — тим більше, що я то вже яких тисяч раз оповідав. Але як конче.... Слухайтеж: Злодії в ваґонї Польмана. Один з них хотів менї украсти годинник. Але я замітив і вхопив его за ковнїр. Він витягнув револьвер і вистрілив. Очевидно куля вилетїла вікном. Злодюгу трохи не злїнчували. Очевидно прийде справа перед суд присяжних. А я буду мусїв ставати за сьвідка ... — кинув останок циґара на комин — задля такої дурниці.

— Нинї всьо дурниця — засьміяв ся один старий пан при другім кінци стола. — Але трийцять, сорок лїт тому, можна було на американьских зелїзницях стрітити ся не з такими пригодами. Там кулї лїтали як горох в ваґонах! Я сам дожив такої пригоди.

— Батьку, Сміт, оповіджте — крикнуло цїле товариство.

— Добре — притакнув старий пан — розрушаю вас трохи. Але насамперед мусять перед кождим з панів стояти склянка шеррі.

Служачий приніс повну тацу склянок.

— Бачите, панове — почав старий і в однїй хвили випив повну склянку — в тих часах їздило ся у нас не конче вигідно. Була лиш одна зелїзниця між Тихим а Атлянтийським океаном. Стациї — ба! то були нужденнї деревляні буди. Милями їхало ся пустими, не замешкалими сторонами. Поселяла ся в них сама найгірша голота. Для тих людий не було нїчого сьвятого, крали, що їм лиш під руки впало. Як хто боронив ся, того постигла револьверова куля. Правительство дивило ся на цїлу ту роботу преспокійно; єму розходило ся лиш о заселене пустих прерий. А що міліонери не поселяли ся на тих пустинях то оно вдоволяло ся злодіями і розбишаками.

В тім часї мав я доброго приятеля, Веньямина Гудваля, властителя великої фабрики в Чікаґо. Той намовив мене раз, аби одної недїлї поїхати з ним до его ферми в Данктовер. Я пристав і ми поїхали. Ранїшний поїзд був на жаль переповнений; складав ся лиш з трех ваґонів і з льокомотиви. Ми умістили ся в третім ваґонї. Сидїло там вже шість осіб. Я оцїнив їх з виду. Число перше: грубий, червоний фермер; число друге: банкир з Сан Франціска, що мав полагодити свої грошеві справи і до того взяв цїлком непотрібно свою жінку, — пастор, сухий, тонкий, торговець коний, що їхав на купно і вкінци стара панна, що налякана ховала ся в кутику свого сидженя.

Поїзд їхав скоро. Мости, віядукти, тунелї переїздили ми з блискавичною скоростию, здавало ся, що ми летимо. Вкінци довгий свист льокомотиви.

— Ага — тїшив ся Ґудваль — ще кілька годин і ми дома.

— Славно старий — воркнув я — чей вже час, в желудку менї гуркотить, а фляшка з вина порожна....

Нараз двері ще раз отворили ся і до ваґону втиснуло ся ще двох нових подорожних. То були два фермери, а може більші власти-

ґрунт і хотів жити з доходів з него, але сам би не працював, то очевидно мусів би той ґрунт віднаймити комусь, пускати в посесию. В такім случаю посесор працює на ґрунті, вкладає в него свій капітал і свою роботу, збирає плоди, відбиває собі на них процент від свого вложеного капіталу, платить собі за свою роботу, а властителеви дає лиш то, що єму лишає ся по вишибненю всіх єго видатків і свого зарібку. Отже за що платить посесор властителеви? Анґлійский писатель Давид Рікардо (з роду жид, зайшовший з Голляндії до Льондону), котрий перший завів науку о ренті ґрунтовій, каже, що рента ґрунтова то гроші, які дістає властитель ґрунту за то, що хтось уживає первістних і незнищимих сил єго ґрунту. Але тоті гроші, тота ціна найму, зависить очевидно ще й від подажі і попиту, а попит від потреби і можности заплачення того, хто хоче ужиткувати чужий ґрунт. Хто купує ґрунт на власність, мусить длятого знати, яку ренту може той ґрунт давати, а відтак мусить порівнати ренту також з процентами від капіталу, який би мав за ґрунт заплатити. Суть одначе учені, котрі оспорюють повисше право Рікарда, і кажуть, що преці ціна ґрунтів нераз спадає, н. пр. внаслідок загального зубожіня, внаслідок війни, якихсь криз торговельних і т. п., а тоґди властителі ґрунтів тратять. З того висновують они, що рента ґрунтова зависить не так від самої природної сили ґрунту, як радше від попиту і подажі. Ґрунт, кажуть они, то так само товар, як і кождий инший, і висота єго ціни буває тим більша, чим єго менше, а менша, чим єго більше. Длятого н. пр. вимір податку ґрунтового не повинен опирати ся на ренті ґрунтовій ніби длятого, що той, хто має ґрунт, той вже від природи дістав за дармо єі сили, отже ніби то стоїть ліпше, як другі.

— Оранє під зиму. Виорати поле під зиму так, щоби оно вповні було готове під засів, єсть далеко ліпше, бо з весни не треба єго ще раз орати а досить лиш зрушити. Таке поле єсть гладнійше, земля на нім більше розсипує ся в маленькі грудки, і оно єсть далеко ліпше під управу. Також через оранє в осени управильнює ся найліпше вохкість в ґрунті, потрібна з весни для засівів; вохкість з зими може далеко більше і глубше війти в землю і держить ся там довше, скоро з весна землю не оре ся, лиш зрушує ся з верха, бо верхна верства висихає лиш так далеко, як далеко зайшли зубці від борони. Також можна поле приготоване в осени борше обробити, що для господаря буває завсігди річ великої ваги.

— Гноєнє дерев овочевих то у нас річ, о котрій ледви чи який сотий господар памятає. Не один виплекає собі яблінку або грушу, але скоро она зачне родити, то він гадає, що коло дерева не треба вже більше ходити. А преці дерево стоїть многі літа на однім і тім самім місци, і мусить остаточно вытягнути всю поживу з неї; а тоґди нидіє і гине. Щоби же дерево красно росло і давало обильні плоди, то треба єго гноїти. Пора до того найліпша в падолисті і в груднї. Найважнійша річ, щоби дерева овочеві мали подостатком вапна, потасу, квасу фосфорового і азоту. Коли дерево має подостатком вапна і потасу, то росте кріпко і здорово; квас фосфоровий причиняє ся до того, що дерево рівно цвите і родить обильно а до того причиняє ся також і азот, котрий робить то, що овочі бувають красші і більші а листє темнозелене. Щоби деревині додати вапна, то посипує ся землю паленим вапном розтертим на порошок; щоби додати потасу, треба землю довкола дерева посипати попелом або каінітом; квасу фосфорового додає суперфосфат або томасівка, а азоту дає гноївка. Під молоді деревця найліпше давати по 80 до 100 ґр. суперфосфату, 100 до 150 ґр. томасівки і 100 до 150 ґр. каініту. Старі дерева дістають кождого з тих навозів по пів до цілого кіля. Хто тих штучних навозів не має, той нехай погноїть дерево звичайним добре перегнитим обірником і скопає землю довкола пня так далеко, як далеко сягає галузє. Гноївкою підливає ся дерева також або в осени або з весни; літом підливати нею не можна.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Стан озимих засівів представляє ся як доси, взагалі добре. Пшениці і жита суть навіть за буйні, так, що єсть обава, чи добре перезимують. В горах і на підгірю озимі збіжа менше буйні. — Ріпак потерпів богато від усільниці „трачки“ (рід оси — Athalia spinarum), котра появила ся у великій масі в ріжних сторонах краю. Та усільниця єсть до півтора центиметра довга, чорнава і сьвітить ся як оксаміт. — В конюшинах появили ся миши.

— Збірка сапових ростин удала ся сего року добре. Бараболі зібрано сухі, але они не найліпше зародили. — Бураки пашні випали не конче добре, бо потерпіли богато від морозів з весни. — Кукурудзу оцінюють на зерно по 8—10 кірців з морґа, отже урожай середний. — Капуста майже всюди лиха з причини усільниць.

— Ціна збіжа. У Львові д. 16 падолиста: Пшениця 7·40 до 7·60 Кор.; жито 6·30 до 6·60; овес 6·00 до 6·40; ячмінь пашний 5·40 до 5·50; ячмінь броварний 6·55 до 6·75; горох до вареня 7·— до 12·—; вика —·— до —·—; льнянка 10·25 до 11·—; сімя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·50; гречка 6·75 до 7·25; конюшина червона 55·— до 65·—; біла 35 — до 65·—; тимотка 19 — до 22·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль 50 — до 60 —; ріпак новий 13·25 до 13·50. Все за 50 кільо loco Львів.

Телеграми.

Відень 17 падолиста. В будинку спільного міністерства скарбу вибух вчера в полудне пожар і знищив сальон міністра Калляя. Позаяк стіни сальону були покриті дуже цінними малюнками, старано ся їх ратувати. Мимо того шкода досить значна. Слідство виказало, що огонь тлів вже від трех днів.

Гаґа 17 падолиста. Корабель „Ґельдерлянд“ удає ся з Порт Саїд через Месиньский пролив просто до Марсилії, де прибуде 21 с. м.

Петербург 17 падолиста. Бюлетин виданий вчера о стані здоровля царя гласить, що в ночи цар спав досить добре, над раном температура виносила 38·1, живчик 68. Загальний стан дуже добрий.

Одеса 17 падолиста. Росийске правительство вислало до адмірала Алексеєва інструкцию в справі реорґанізациї і занятя росийских войск в Манджурії.

Градець 17 падолиста. Б. король Милан прибув тут з Мілянa і удав ся вчера на Угорщину на лови до свого приятеля кн. Естергазого.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

телі. Один втиснув ся в лівий, другий в правий кут.

...Ра...та...та — ра...та...та, гурколіли колеса поїзду. Той одностайний гуркіт утомив мене, я положив голову на подушку і задрімав.

Як довго я спав, не знаю вже сказати, але нараз хтось мене штовхнув і я здивований отворив очи. Пітьма залягала ваґон, сьвітло було загашене.

— А то що за дурні жарти! — крикнув банкир.

— Боже, як тут темно — жалувалась єго жінка.

З кутів, в котрих сиділи фермери донїс ся глумливий сьміх.

— Що стало ся? Чи не буде того нужденного сьвітла? — кричав і приятель Ґудваль. — Щось такого то правдивий скандал!

Справді було так темно хоч око виколи. Але ми почули, що поїзд їхав чим раз поволійше і нараз цілком задержав ся.

— Проклята історія — воркотів Ґудваль. — Атже тут нема ніякого пристанку, а до стациї не могли ми ще доїхати.

— Перейдім до другого воза — відозвав ся банкар — може там чого довідаєм ся.

— Шкода труду — відозвав ся грубий голос одного з фермерів. — Льокомотива з обома другими ваґонами вже дальше поїхала, лиш ми лишили ся.

Блиснуло сьвітло сірника; по середині стояла великаньска стать фермера.

— Так панове — засьміяв ся він — я відопняв ланцух і заждержав наш ваґон.

— Пане — крикнув Ґудваль — як ви сьміли, хто дав вам право....

— Право я сам собі взяв — відповів фермер спокійно — оно називає ся право сильнїйшого. Впрочім, аби ви мене пізнали: називаю ся Йое Біллінґс.

Як блискавка ударили ті слова. Йое Біллінґс, найсьміливійший розбишака на пятьдесять миль довкола.

— О опорі прошу у вашім власнім інтересі не думати — упоминав драбище подорожних. — Прошу поглядньте.

Знов блисло сьвітло сірника: кілька револьверів було справлених на подорожних. Банкир побілів як полотно, один револьвер вказував просто на єго голову. Торговець кіньми лежав звязаний на земли, перед ним стояв другий фермер, товариш розбишаки. І пастор мав звязані руки, але здавть ся лиш легко, бо ні один з розбійників не звертав на него уваги. Стара панна зникла; імовірно ще завчасу вспіла отворити двері і утечи в степ.

— Так, тепер до роботи — крикнув Йое Біллінґс і кинув ся сейчас на Ґудваля, котрий в безсильній злости витягнув револьвер і хотів вистрілити.

— Не робіть дурниць — упоминав єго розбійник, звязуючи єму руки на плечах. То само зробив відтак і зі мною.

— До вас не маю нічого; мені іде лише о банкира Фільда і торговця кіньми Больца. Мр. Фільд везе чек на 60.000 долярів, платний в Чікаґо, а мр. Больц має при собі 70.000 долярів зашитих в камізольці. О! нині поплачує торговля кіньми. Мр. Фільд був так добрий дати мені свій чек, а коли можу просити і мр. Больца о єго камізольку.... — одно сильне потягнене острим ножем вистало, аби розрізати камізольку. — Так, красно дякую — глумив ся розбишака — одна сторона підприємства скінчена. На перечислене гроший маю час аж прийду до дому. Я дуже радо пустив би вас на волю, але мимо найбільшої охоти не можу. Ви могли би вкінци цілу справу розповісти поліциї і за мною устроїли би погоню. Отже не поможе нічого, мусите на кождий спосіб тихо сидіти, чи схочете чи ні. Довго ваша самотність не потреває. За пів години надходить поспішний поїзд. Машиніcть не доглядне в пітьмі вашого ваґона, він... ви чей розумієте? Отже щасливої дороги, як ще раз побачимо ся, то хиба на тамтім сьвіті!

(Конець буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).